

פרשת אמור

הודיה נצחית: משמעות מיוחדת לקרבן תודה

בפרשתנו "אמור" (ויקרא כב, כט) נאמר: "וכי תזבחו זבח תודה לה'". חז"ל במדרש (ויקרא"ר כז, יב) מעניקים לקרבן זה משמעות מיוחדת: "כל הקרבנות בטליו, וקרבן תודה אינה בטלה לעולם. כל ההודיות בטליו, והודיית תודה אינה בטלה לעולם".

מדוע קרבן תודה ומזמור תודה נצחיים? התשובה טמונה בתכלית הבריאה כולה: הכרת חסדי הבורא והודיה לו.

זוהי תכלית נעלה מכל דבר אחר, ולכן ביטוי ההודיה, הן בקרבן והן במזמור, נותר נצחי.

ועל כך יש ללמוד מלאה אמנו ע"ה, שכאשר ילדה את בנה הרביעי - יהודה - התרחב ליבה בשמחה גדולה, ונתמלא על כל גדותיו ברגשי הודאה לבורא עד שאמרה: "הפעם אודה את ה'" (בראשית כט, לה), ואף קראה לו בשם 'יהודה' על שם הודאתה, ומכח הודאה זו שהודתה לה' דוקא בלידתו של יהודה, נמשך מן השמים על נשמתו של יהודה שפע עצום של חכמה וגדולה אשר הודות לו זכה להיות בהמשך חייו המלך שבשבטים, ומזרעו יצא כל זרע מלכות ישראל ונשיאי ישראל ושאר הצדיקים הנשגבים עד עולם, ולמעלה מכל, משיחם של ישראל.

אולם זאת יש לדעת שכגודל מעלת ההודאה לה', כך גדולה ההקפדה בשמים על אדם שאינו מבחין בטובות שה' מטיב עמו ושוכח להודות לו עליהם. וכך מקובלנו מפי צדיקי עליון, אשר רוב ככל היסורים הבאים על האדם הם על כך שהוא שוכח להודות לבוראו על ימי השלווה שהוא נותן לו, ועל כן באים עליו יסורים לעוררו על כך.

כשאדם רואה שלא הולך לו בדבר מסוים על אף כל השתדלותו, והוא מרגיש ששערי שמים כביכול סגורים בפניו. הוא רואה שהפרנסה לא זורמת, או שקשה מאוד בחינוך הילדים וכו' וכו', הסגולה הבדוקה ביותר לפתוח את שערי השמים ולמשוך משם ישועה היא פשוט להודות לה' בפה מלא ומעומק הלב על כל הטובות שגמל עימו מעודו ועד היום הזה.

אם אדם יתבונן היטב הוא יווכח שיש אין סוף דברים טובים שה' הטיב עימו והוא מעולם לא חשב להודות לו על כך. עלינו לפקוח את עינינו ולהיות ערניים לטובות המרובות שה' יתברך גמל וגומל עימנו בכל עת ורגע, ועל הכל להודות לו בפה מלא ומעומק הלב באופן שלא יהיה צורך לעורר אותנו על כך מלמעלה ח"ו, ועל ידי כן ימשיך הקב"ה להשפיע לנו ברכה והצלחה וישועה בכל התחומים.

